

Bárdos József

Strófák a „Szubjektív világirodalom”-ból

Dante

Jártam a poklok mocskos bugyrait. És hova értem?
Mélybe. A mélybe tovább. Ott a Gonosz lakozik.
Mélybe tovább... De előttem hirtelen égbeszökő csúcs...
Extázis... Ragyogás... Bícse... S az isteni fény...

Petrarca

Tiszta latinságom jobb, mondják, mint Ciceróé.
Classica-költővé így koszorúz a világ.
Hírem száll Plútótól Múzsák szent ligetéig!
(Hogy? Mi van? Írtam, igen, persze, szonetteket is.)

Francois Villon

Mennyei Szűz, ki lenézel ránk, kik a bűnre születtünk,
meg ne kövezd, ha a költőd, Villon bánata így sír:
„Rajta, zabálj, kurválkodj! Hogy bepiálva eszedbe
sírgödör alján elrohado tetemed sose jusson...”

Shakespeare

Voltam Hamlet, Ophélia, Machbeth, Prospero, Henrik,
Júlia, Romeo, Lear, Gloster, Olivia, Puck.
Mert színház az egész. Szerep. Álruha. Színpadi játék.
Végre magam se tudom: Hol vagyok én? S ki vagyok?

Goethe

Jaj, a világirodalmi remények! A klasszikus álmok!
Hol van már a galant?...Werther?... A Lotte-kaland?...
Mehr Licht, Eckermann! Ki a fénybe emeltem a Faustban
Margitot is, remegek: Eljön-e értem a fény?

Lev Nyikolajevics Tolsztoj

Jaj, Anna, Kitty s többi mind!
A részeg körhintás csak int,
s forogtok már illem szerint.
S a mozdonyfék csikordul...

Dylan Thomas

A sóhajból nem lesz semmi...

(Out of the sighs a little comes...)

A sóhajból nem lesz semmi
 Nem így a gyászból – hisz százszor legyőztem
 a végtusa előtt. A szellem nő
 felejt és sír
 Nem lesz semmi. Ízleljük és íme jó
 Nem mind mi kiábrándító.
 Kell hogy legyen, hála, kis bizonyosság
 Ha nem szép szerelemnek, hát nem annak,
 Már ez is jó, míg kísért örök vereség.

Íly vívódás után, mit a gyöngye ismer
 több, mint hogy meghal
 A kint is vesztí, vagy hízlalja azt.
 De túl hosszú a kín ha nem is enyhíti büntudat
 otthagyni nőt, feküdni, ki megmentőn vár
 harcosára, kit kaszabolt szavak bélyegeznek
 mitől hullik a savas vér.

Oly szépség búvik ágakon én se tudom
 szavakba vagy szerelembe önteni
 Oly röptű egy madár párjának
 dalolja bizonyítékul
 Hogy minden hangban ő érte él
 Fióka, téli eső zuhatagában
 Bár én lennék az, hogy
 agyadba dúdolnám bizonyítékom
 hogy bár síró lelkem hozzád kötözött
 csak távolból nézlek.
 Ezerszer csillogó mosolyod szemedre lebben
 feléd villanva, közömbösen, keresetlen.

1932 (18 éves, walesi bárd)

Fordította: Erdődi Gábor / Sebe Kata „egri csillagnak”

Bárdos Attila

Mini-maximák

1. Tótágas

Ha fejük tetejére állnának a fák,
vajon gyökereik
elérnék-e
az
 eget?

2. Gyomor-baj

Macs kajajos a világ:
pénzt öklendez.

3. Csak idő kérdése

Ha kitépném
magam az időből,
lenne-e végre elég időm?

4. Szolgáltatott igazság

Vajon miért
menti fel önmagát
minden ember
saját ítélőszéke előtt?

5. Jó vagy szabad

Hogyan magyarázzam meg,
hogyan nem mind jó,
ami szabad,
és hogyan nem lehetsz szabad,
ha nem vagy jó?

6. Haladás

A vezérürü legelől halad:
tolja a nyáj.

7. Ipar

Némely szerző
ma nem több
mint egy szövegszerkesztő.

9. Kor-lát-lelet

Korlátlan
korlátozott
korlátlanul
korlátoznak.

10. Antimarxista definíció

Ma a szolgáltatás
a felismert szükségszerűség.

11. Lózungtan

A szabadság
és egyenlőség,
hogyan is férnének egy jelszóban?
Hiszen testvérek.

12. Dilemma

Aki megette a kenyere javát,
Kinek adja maradékát?

13. Profán feeling

Sosem voltam üldözött,
Mégis menekültem.
Esőben és jégverésben,
Végül jól meghűltem.